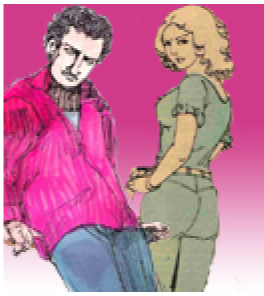

'అదే' కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని 'దేశీ'లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం 'య' అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకి, బాధలకి, దుఃఖాలకి నా బాధ్యత లేదు.

మర్యాద రామన్న

గురువారం సాయంత్రం కుటుంబం అంతా కలిసి వారాంతం ఏం చేద్దామా అని చర్చించుకుంటున్నప్పుడు ఎవరో తెలుగాయన ఫోన్ చేసాడు ప్రసాదుకి; ఎవరో సుధాకర్ అని. ఎప్పుడో ఒకసారి వాల్ మార్ట్ లో కనబడితే హల్లో అని అనుకున్నాక ఫోన్ నెంబర్లూ అవీ తీసుకున్నారు కదా? వచ్చే శనివారం వాళ్ళింటికి వస్తారా మధ్యాహ్నం చాయ్ తాగడానికి అని అడుగుతున్నాడు. ఇంట్లోవాళ్లతో మాట్లాడి ఫోన్ చేస్తానని చెప్పి పెళ్ళాం పిల్లల్తో చెప్పాడు ఈ సంగతి.

ఈ ఊరొచ్చి రెండేళ్లయింది. ఇండియన్స్ అన్నవారు ఒకరిద్దరు కనిపించారు కానీ తెలుగాయన అనేవాడు ఒక్కడూ కనపళ్ళేదు. ఈ సుధాకర్ గారు ఎప్పుడో మూణ్ణెల్ల క్రితం కనిపించి నెంబర్ ఇచ్చాక ఎప్పుడో ఆయన మర్చిపోయి ఉంటాడని అనుకున్నారు. కానీ ఇన్నాళ్ళకి ఈయన ఫోన్ చేసాడు. సరే ఆయన కష్టాలు ఆయనకి ఉన్నాయేమో, ఓ సారి వెళ్ళి చూస్తే పోయిందేమీ లేదు కనక మర్నాడు ఫోన్ చేసి చెప్పాడు ప్రసాద్, శనివారం రావడానికి కుదురుతుంది అని. వాళ్లకి ఒక చిన్న పాప ఉన్నట్టు వాల్ మార్ట్ లో చూసారు. ఏదో ఓ బహుమతి కొని ఇస్తే పాపకి బాగానే ఉండొచ్చు. అలా శనివారం రెండు కుటుంబాలూ కలిసేయి.

కేకుముక్కలు, బిస్కట్లు తిని టీ తాగుతూ అనేకానేక కబుర్లు. ఎక్కడనుంచి వచ్చారు, ఎంతకాలం అయింది అమెరికా వచ్చి, ఉద్యోగం లో అంతా బాగుందా, అక్కడ్నుంచి రాజకీయాలు, మోడీగారి హవా, చివరకి ఇండియన్ క్రికెట్టూ, ఆ టీము ఈ మధ్యన వెధవల్లా ఆడి పోగొట్టుకున్న ప్రపంచ కప్పూ, ప్రసాదు అప్పుడప్పుడూ చదివే తెలుగు పుస్తకాలూ అన్నీ మాట్లాడాక తెల్సిన విషయం సుధాకర్ డాక్టరేట్ చేసి ఊర్లో ఉన్న యూనివర్శిటీలో ప్రొఫెసర్ ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఉద్యోగంలో చేసే రీసెర్చ్ కి పేపర్లు రాస్తూ, కథలూ కాకరకాయలూ కూడా రాస్తాడు. అవును తెలుగులోనే. ఫలానా పత్రికలలో చూడవచ్చు. ప్రసాదు కి హుషారు పుట్టుకొచ్చింది సాహిత్యం సంగతి చెప్పగానే. ప్రసాదు కూడా పుస్తకాలు అవీ చదువుతూ కొంచెం సాహిత్యాభిలాష ఉన్నవాడే. మళ్ళీ మరోసారి కలుద్దామని చెప్పి బయటకొచ్చారు.

అలా మొదలైన స్నేహం కొంచెం కొంచెం ముదురుతోంది. సుధాకర్ రాసే కథల గురించి ఎప్పటికప్పుడు ప్రసాద్ కి ఈమెయిల్ పంపుతున్నాడు. ఈయన చదివితే ఎలా ఉందో చెప్పడం, లేకపోతే నిశ్శబ్దం. ఒకరి పుస్తకాలు ఒకరు పంచుకోవడం, డివిడి లు షేర్ చేసుకోవడం జరుగుతున్నై. పిల్లల పుట్టినరోజులకీ, ఎప్పుడైనా మరో పండగకీ కలుసుకోవడం, భోజనాలు వగైరా. ఇద్దరు ముగ్గురు తెలుగువాళ్ళు ఎక్కడైనా కలుసుకోగానే ముందు చేసే పనేమిటంటే ఇద్దరూ దెబ్బలాడుకుని కొట్టేసుకుంటారుట. అదెంత నిజమో గానీ కొన్ని కొన్ని మనస్పర్ధలు వచ్చినా అవి పైకి కనిపించడం లేదు కుటుంబాల మధ్య. ఉన్న చిన్నపాటి ఊర్లో తామిద్దరే తెలుగువాళ్ళు అని తెలిసింది కనక కుటుంబాలు రెండూ కలిసి ఉంటున్నట్టే అని చెప్పుకోవాల్సిందే.

ఇలా రెండేళ్ళు గడిచాక సుధాకర్ బాంబు పేల్చాడు. ఆయనకి వేరే ఊర్లో ఉద్యోగం వచ్చిందిట; వెళ్ళిపోతున్నారు. ఆ వెళ్ళేది వచ్చే నెలలోనే. అయ్యో అనిపించినా ఉద్యోగానికి ఎవరి దగ్గిరో తల తాకట్టు పెట్టుకున్నాక ఇవి తప్పవు కదా? అలా సుధాకర్ కుటుంబం పైనెల దూరంగా ఉన్న రాష్ట్రానికి తరలిపోయింది. వీకెండ్ అయి, ఓ సారి సోమవారం రాగానే ఊపిరి పీల్చుకోవడానిక్కూడా సమయం లేదు కదా ఎవరికీను, పనిలో పడ్డాక. ఇంక మిగతా సాహిత్యం అవీ ఎక్కడ గుర్తు ఉంటాయి? సుధాకర్ అసలే కొత్త ఉద్యోగంలో జేరాడాయె, సామాను పేకింగ్ లో, మళ్ళీ కొత్త ఊర్లో అన్నీ సర్దుకోవడంలో అంతా బిజీ బిజీ.

ఆరునెలలు పోయాక ఓ రోజు ప్రసాదు తన పుస్తకాల షెల్ఫ్ లో ఏదో వెతకబోతుంటే చటుక్కున గుర్తొచ్చింది. ఆ మధ్యన కావాలంటే కవి సామ్రాట్ వారి వేయి పడగలు, బాపిరాజుగారి నారాయణరావు పుస్తకాలు సుధాకర్ కి అరువిచ్చాడు అడిగితే. పాత అట్ట చిరిగిపోయిన చందమామలు రెండో మూడో ఏనాటివో ఉంటే అవీ తీసుకెళ్ళినట్టు గుర్తు. అవీ తిరిగి ఇవ్వలేదు. ఓ ఈమెయిల్ పంపాడు సుధాకర్ కి 'ఈ పుస్తకాలు మీకు ఇచ్చినట్టు గుర్తు కాస్త చూస్తారా మీ దగ్గిర ఉన్నాయేమో?' అంటూ. వారం పోయాక సమాధానం వచ్చింది – ఈ ఊరొచ్చి సామాను సర్దడంలో ఇంకా ఏది ఎక్కడ ఉందో చూడలేదు, చూసి చెప్తాను అంటూ.

మరో నెలకి మళ్ళీ అటూ ఇటూ ఈమెయిల్ రాయబారం, ఏమండీ చూసారా పుస్తకాల సంగతి అంటూ ఈయన అడగడం, ఇంకా లేదని ఆయన సమాధానం. ఇలా తాత్సారం చేస్తూనే మరో మూడునెలలు గడిచాయి. ఇంక వీటి సంగతి సరిగ్గా చూడాలి అనుకుంటూ ప్రసాదు ఈ సారి ఫోన్ చేసి అడిగాడు సుధాకర్ ని, "కాస్త ఈ పుస్తకాలు చూసి పెట్టండి. నా దగ్గిర ఉండేవి, మీకు ఇచ్చినట్టు గుర్తు" అంటూ. ఆ రోజే చూసి, ఉంటే పంపుతానని చెప్పాక ఫోన్ పెట్టేసి కింద బేస్ మెంట్ లో వెతకడం మొదలు పెట్టాడు సుధాకర్. ఈ వెతకడం లో మళ్ళీ కోపం. "ఆఫ్టరాల్ మొన్న మొన్న అమెరికా వచ్చిన ఈ ప్రసాదు నన్ను ఇంత మాట అంటాడా? నేను గానీ ఈయన పుస్తకాలు కొట్టేస్తానా? వెతుకుతానని చెప్పాను కదా? నాకేం పని లేదా? తీరిక లేకే కదా? ఇటువంటి తెలుగువాళ్ళతో స్నేహం చేయడం నాదే తప్పు" అంటూ కోపం. ఇంత కోపంలో ఒక్కసారి కూడా తాను తీసుకున్న పుస్తకాలు తిరిగి ఇవ్వాల్సిన బాధ్యత ఉందని కానీ, అవతల ప్రసాదు వాటికోసం ఎందుకు అన్ని సార్లు అడుగుతున్నాడో అని గానీ తట్టలేదు. తాను రీసెర్చ్ ప్రొఫెసర్ కనక తాను గొప్పవాడు, తాను ఇష్టం వచ్చినప్పుడు పంపుతాడు ఆయన పుస్తకాలు. కొంచెం లేటు అయితే ఏమిటి అనే వన్ వే ఆలోచనే తప్ప అవతలవాళ్ళు ఏమనుకుంటారో అనే అలోచనే లేదు.

ఏదైతేనేం అరగంట గడిచాక మొత్తం ఈ రెండు పుస్తకాలు కనిపించేయి ఓ మూల. వాటిని ఓ అట్టపెట్టిలో పారేసి పైకి తీసుకొచ్చేడు ప్రసాదుకి పంపడానికి. ఈలోపుల వచ్చిన అర్ధాంగి అడిగితే చెప్పేడు కథంతా – తాము ఆ మహానుభావుడి పుస్తకాలు కొట్టేసామనుకుంటున్నాడు కాబోలు, ఇప్పటికే ఆరునెలబట్టి చంపుతున్నాడు, వీటిని ఇప్పుడే పంపుతే దరిద్రం వదులుతుంది. ఓ సారి ఇటువంటి విప్లవ ఆలోచనలు రాగానే జరిగేది తెల్సిందే కదా? ఇంతకుముందు కనబడని తప్పులన్నీ ఒక్కసారి కళ్ళముందుకొస్తాయి. ఆరోజున ఆ ప్రసాదు ఇలా అన్నాడు, వాళ్ళావిడ ఇలా అంది నాతో అంటూ ఇద్దరూ పాత విషయాలు నెమరు వేసుకున్నారు. ఓ సారి తప్పులు చూడ్డం మొదలు పెడితే, కూరిమి గల దినములలో నేరములెన్నడు కలుగనేరవు, మరి యా కూరిమి విరసంబైనను నేరములే తోచుచుండు నిక్కము సుమతీ అని బద్దెన చెప్పనే చెప్పేడు కదా? అలా మాట్లాడుకుంటూ పోతే ఆ లెక్కల ప్రకారం ప్రసాదు కుటుంబం వీళ్లతో రెండేళ్ళు కలిసి ఉన్నా మొత్తానికి ఆ కుటుంబం అంత మంచిదేమీ కాదు!! ఇప్పుడు కూడా వాళ్ల పుస్తకాలు వెంఠనే ఇమ్మని అడగడంలో వాళ్ళ కుళ్ళుమోతుదనం తెలుస్తోంది కదా?

అలా ఓ గంట ప్రసాదు కుటుంబంమీద కావాల్సినంత బురద జల్లి మనసులు కుదుటపర్చుకున్నాక సుధాకర్ చెప్పేడు వాళ్ళావిడతో "ఇప్పుడు వీళ్ల రోగం కుదర్చడానికి ఏం చేస్తానో చూడు." ఆవిడ చూస్తూండగానే ఆ రెండు పుస్తకాలూ మరో కొన్ని పుస్తకాలు, కాయితాలూ కలిపి ఆవిడ కడుపుబ్బా నవ్వుతుంటే పార్సెల్ చేసాడు. ఆ బాక్సు లో ఓ ఉత్తరం పెట్టి మర్నాడు యూనివర్సిటీ పోస్టు ఆఫీసులోంచి ప్రసాదు ఎడ్రస్ కి పంపించేడు – అదీ మేడియా మెయిల్ అనే అతి చవకబారు పోస్టులో ఖర్చు ఎక్కువకాకుండా ఉండడానికి – పంపించేవి పుస్తకాలు కనక.

మరో మూడు వారాలకి ఆ పేకెట్టు ప్రసాద్ కి చేరింది. విప్పి చూస్తే అందులో ఉన్నవి ప్రసాద్ సుధాకర్ కి అరువిచ్చిన వేయి పడగలూ, నారాయణరావు పుస్తకం కాక మరేవో ఉన్నాయి. తీరిగ్గా చూస్తే తెల్సిన విషయం, అవి సుధాకర్ కూతురికి సంబంధించిన ఎ, బి, సి, డి లు నేర్పించే ఎలిమెంటరీ స్కూల్ పుస్తకాలు, మూడేళ్ల పసిపాపలకి పాలు పడుతూ పాడే 'కాళ్లా గజ్జా కంకాళమ్మా' వంటి రైమ్స్ ఉన్న పుస్తకాలూ, సుధాకర్ ఊర్లో ఉండే చవకబారు పేపర్లూ, మరి కొన్ని ఆనియన్ అని చెప్పబడే ఊరి రోడ్డుమీద ఉచితంగా దొరికే పేపర్లూ ఉన్నాయి. వాటితో బాటు గ్రోసరీ స్టోర్ వారి వారం వారం వచ్చే ఎడ్వర్ టైజ్ మెంట్ కాయితాలూ వగైరాలు. అన్నింటికీ పైన తెలుగులో రాసిన ఉత్తరం – ప్రసాద్, నీ పుస్తకాలు పట్టుకుని పారిపోతానని అనుకుని నాకు మూడునెలల్లో ముప్పై సార్లు ఈమెయిల్ పంపావు. నేను పేరు పొందిన రీసెర్చ్ ష్కాలర్ ని. నీ వంటి వాడితో స్నేహం చేయడమే నీకు గొప్ప. నీ పుస్తకాలు ఇవ్వలేదని నన్ను అవమానించినందుకు నీ "అద్భుతమైన పుస్తకాలు" ఇలా పంపించేస్తున్నాను. మరెప్పుడూ మమ్మల్ని ఈమెయిల్, ఫోన్ ద్వారా పలకరించవద్దు. అసలు మీతో స్నేహం చెయడమే ఒక పెద్ద తప్పు. గుడ్ బై.

ఉత్తరం చదివి అవాక్కైన ప్రసాద్ ఏమి చేయాలో తెలియక అలా చూస్తూ ఉండిపోయేడు. ఈ లోపుల అక్కడికి వచ్చిన వాళ్ళావిడ ఈ పేకెట్ అంతా చూస్తూ అడిగింది – "ఏమిటండీ ఇవి?" అంటూ. సుధాకర్ రాసిన ఆ ఉత్తరం ఆవిడ చేతిలో పడితే మరింత రాద్ధాంతం అవుతుంది కనక దాన్ని దాచి పెట్టి చెప్పాడు ప్రసాద్, "సుధాకర్ ఆ మధ్యన నా దగ్గిర తీసుకున్న పుస్తకాలు మర్చిపోయేట్ట వెనక్కి ఇవ్వడం. పోస్టులో పంపించేడు; అవి పాడవకుండా పేకింగ్ కోసం పైన రకరకాల కాయితాలు పెట్టాడులే."

నీతిః మర్యాదగా తీసుకున్న వస్తువులు మర్యాదగా ఇవ్వడం నేర్చుకోవాలి. ఆ మర్యాద వంటబట్టడం జీవితంలో స్వతహాగా కష్టపడి నేర్చుకునేది కానీ సంపాదించిన పై చదువులూ, డిగ్రీలూ, చేసే రీసెర్చ్ వల్ల రావాలని ఏమీ లేదు.

Post your comments